

D'entre totes les dones que han fet possible aquest llibre, la Maria Font Domeque és sens dubte la que ens ha donat una raó més curiosa i original per explicar la seva decisió d'esdevenir empresària: **"És una qüestió genètica, ja que la meva àvia i la meva mare ja ho eren, de dones empresàries. Això no obstant, i per trencar les tradicions familiars, jo vaig estudiar Educació Física, però en acabar la carrera vaig fer un màster internacional en direcció d'empreses i vaig muntar el meu propi negoci. Per això dic que ho portava als gens, perquè finalment vaig tornar als orígens."**

La seva intenció, tanmateix, era arribar a ser entrenadora de bàsquet professional de primer ordre, però a l'edat de trenta anys, i veient que no tindria futur, que no s'hi podria acabar dedicant, que mai no deixaria de ser la professora de gimnàstica, havent de sentir els pares disculpar els seus fills perquè no poden fer esport, a l'escola, va decidir dirigir **"un gran gimnàs"**, i va començar a establir contactes per aconseguir aquest propòsit.

La realitat, no obstant, se li va tornar a imposar en forma de limitació personal: **"La gent a la que m'adreçava em deia que jo, com a professora d'INEF -Institut Nacional d'Educació Física-, no podia passar de la sala de peses, que d'aquella manera mai no podria dirigir un gran gimnàs, com era la meva intenció, fins que parlant amb alguns companys meus em van fer veure la necessitat de fer un màster en direcció d'empreses."**

La vida de la Maria s'ha caracteritzat per una constant lluita per superar reptes, tant personals com professionals: va ser un gran esforç el que va haver de fer per poder entrar a INEF, i després va estudiar MBA -Master of Business Administration- amb la base d'una llicenciada en Educació Física, la qual cosa va suposar dedicar dos anys de la seva vida exclusivament a entendre i superar les diferents assignatures que composaven un màster internacional en direcció d'empreses.

Aquí fem un incís per posar sobre la taula un tema que la pròpia experiència de la Maria li ha ensenyat: **"En general, la formació del treballador no està al dia. El concepte informàtic espanyol, per exemple, està molt endarrerit, els empresaris no inverteixen en medis... Hi ha moltes empreses paleolítiques, en aquest país. Per altra banda, les subvencions per part de la Generalitat o no arriben mai o no són suficients. Jo no en vull demanar mai, prefereixo treballar cada dia. El temps que perds fent paperam el pots fer servir buscant nous clients."**

Dit això, deixem que la Maria repregui el fil de la conversa, per explicar-nos que en estar estudiant un MBA es va adonar que era imprescindible deixar de treballar en l'àmbit de l'Educació Física, i incorporar-se definitivament al món de les empreses i, en concret, de les grans multinacionals. Per aquest motiu, es va proposar com a següent objectiu aconseguir un treball en una companyia d'aquestes últimes, i va trigar un any a trobar-lo.

La seva experiència en una empresa multinacional de lubricants va ser el seu millor post-grau, segons ens indica: **"Allà vaig conèixer la realitat de la dona en una societat dominada per homes. Això no obstant, ho vaig viure com un ensenyament positiu, perquè la**

lluita diària per defensar els meus drets com a dona i com a coordinadora de qualitat, que era la feina que feia allà, em va permetre crear després les meves pròpies empreses, i saber tractar amb les persones que prenen decisions, que en el noranta per cent dels casos són homes."

Acabada la seva etapa a la multinacional de lubricants, i havent aconseguit els seus objectius, tant professionals com personals, la Maria va decidir muntar **"contra vent i marea"** el seu propi negoci, Quality Experts, que com ha quedat dit ho portava a la sang: **"Us recordo que a mi el caràcter empresarial em ve de l'àvia, que el nom Soler té molta història, en el sector del tèxtil català."**

I ho recorda així: **"Aquell va ser un altre repte que vaig haver de superar, ja que em vaig deixar portar per persones, per socis, que considerava professionals i que només em van aportar números vermells al compte bancari i grans dificultats per tirar endavant. Com sempre, però, en els moments més difícils la família i els amics et fan costat i Quality Experts, amb nous socis, és avui una empresa consolidada i que assessora tant a empreses nacionals com internacionals."**

En aquests moments, la Maria ja es considera una empresària com la seva àvia i la seva mare perquè no només té Quality Experts, sinó que també és accionista i gerent d'una altra empresa, Ramtraining, del Grup Ramel, a part de ser membre de la Fundació Internacional de la Dona Emprenedora (Fidem). Les claus de l'èxit, segons ens indica ella mateixa, són l'entorn familiar, la confiança en les pròpies possibilitats, la constància, i fixar-te objectius clars i lluitar amb totes les teves forces per aconseguir-los.

Quant a si el fet de ser dona li ha suposat alguna dificultat afegida, en aquest món, la Maria ho dubta: **"Jo estic guanyant concursos per aconseguir contractes davant d'altres empreses importants, i em sembla que no és una qüestió d'homes i dones, sinó de persones. Crec que de vegades les dones plorem massa; ens hem d'oblidar que som dones i posar-nos a treballar. Jo, des del meu món inicial de l'Educació Física, he competit amb homes i dones en nivells d'igualtat."**

Això no vol dir, tanmateix, que ella no vegi que **"la família d'una dona empresària recau més sobre aquesta que sobre el seu marit"**, però és que pensa que no hauria de ser així: **"Jo no sóc casada, i no tinc fills, segurament perquè no estic disposada a portar un tipus de vida estàndard. Si algun dia visc en parella serà amb un home que respecti la meua llibertat, si no res, i no és cap renúncia. Visc al dia i la resta no m'ho plantejo."**

Ens acostem al final, li demanem a la Maria si vol dedicar a algú aquest llibre, de la mateixa manera que ho han volgut fer moltes de les altres protagonistes d'aquest llibre, i ho fa, mostrant-se emocionada: **"La meua mare va morir fa tres anys; se'n va anar a dormir i no es va aixecar mai més. Tenia cinquanta-set anys i va ser una pèrdua molt forta per a mi, perquè a ella li dec tot el que sóc. És per això que voldria que aquesta entrevista li servís d'homenatge."** Queda dit.



Maria Font Domeque - Barcelona (el Barcelonès)